

01

02

DAVID HUYCKE: ORDE EN CHAOS

Elke Peeters

Eenenvertig is hij, de meest toonaangevende zilverkunstenaar van Vlaanderen. Maar ook ver buiten onze landsgrenzen kent men zijn schijnbaar eenvoudige werk. Het belang van zijn creaties wordt onderstreept door een aankomend doctoraat in de kunsten. Nog even en hij is klaar met zijn studie. Redenen genoeg voor een goed gesprek, als u het ons vraagt. Wij ontmoeten David Huycke in een bosrijk stukje Sint-Niklaas, daar waar hij vroeger woonde en nu werkt. Hij vertelt honderduit over zijn werk, zijn visies en interesses.

Opgegroeid in een artistiek nest is David Huycke niet. Zijn vader verdiende de kost als wiskundeleraar, zijn moeder handelde in antieke juwelen. Toch was het dankzij haar dat hij betoverd raakte door de schoonheid van metaal, van edel metaal. "Ik werd dagelijks geconfronteerd met sieraden. Ze slingerden gewoon rond op onze salontafel. Toen ik op een gegeven moment een studiekeuze moest maken, heb ik niet lang getwijfeld: edelsmeden zou het worden. Ik las in de krant een artikel over een eindejaarstentoonstelling van de Karel de Grote-Hogeschool in Antwerpen. Ik ben gaan kijken en was meteen verkocht. In die opleiding lag mijn toekomst. Geen moment heb ik deze beslissing betreurd. Uiteraard hadden mijn ouders hun bedenkingen bij mijn studiekeuze. Kunstenaar, stel je voor! Maar toch hadden ze er vertrouwen in. Als kind was ik altijd in de weer met stukjes hout en knutselgerei. Ik was een prutser, voortdurend aan het tekenen en experimenteren. Nog steeds ben ik een echte 'maker'. Het ontstaansproces van het object is van groot belang in mijn werk, het inspireert mij om weer andere en nieuwe dingen te doen." 'Maken' is voor David synoniem met de 'artistieke creatie'. Het is een constante die hij opmerkt in zijn werk als kunstenaar. "Veel ontwerpers zetten hun ideeën netjes op papier en voeren ze nadien keurig uit. Ik niet. Ik geef de dingen pas vorm terwijl ik het maak. Het zijn de mogelijkheden en de beperkingen van het materiaal die mij boeien. Het is de materie zelf die me inspireert tot de meest interessante objecten. Kijk, als ik deze perfecte bollen in een perfect vierkant leg, zie je een perfecte structuur verschijnen. Als ik dezelfde bollen in een holle, ronde vorm leg, wordt die perfecte structuur opeens verstoord, om vervolgens over te gaan in weer een andere, perfecte, maar meer complexe vorm. Fascinerend, nietwaar?" Wat hem precies inspireert, kan David moeilijk onder woorden brengen. Het is eerder een gevoel, zegt hij. "Zilver kan zoveel gezichten aannemen. Het biedt zoveel mogelijkheden. Het uitzicht varieert sterk, de bewerkingen zijn talrijk. Gieten, construeren, ... weinig is onmogelijk." Als kunstenaar gaat hij steeds op zoek naar originaliteit. Voor David zit dat

03

04

05

06

09

verborgen in de technische processen. “Het is niet de vorm zelf, maar de manier waarop ik vormen opbouw die mij boeit. Ogenschijnlijk is mijn werk eenvoudig. Voor wie verder kijkt, getuigt het van een enorme complexiteit. Geen enkel van mijn ontwerpen heeft een functie. Zelfs mijn schalen niet. Ze zijn de vertaling van een gedachtegang die geleid heeft naar mijn meest recente objecten.”

Granulatie is David Huyckes specialiteit. Het is een eeuwenoude techniek die in de loop der jaren aan belangstelling heeft ingeboet. Zoveel zelfs, dat hedendaagse goudsmeden of historici zelden weten hoe het granuleren precies in zijn werk gaat. “Granuleren is in de eerste plaats een oude versieringstechniek. Minutieuze bolletjes edelmetaal worden door middel van een zeer specifiek metallurgisch proces verbonden met een ondergrond van hetzelfde metaal. Je treft deze techniek vooral aan in antieke juwelen”, vertelt David. “Door onderzoek en veel experimenteren heb ik een eigen visie op granuleren ontwikkeld. Het versieren op zich interesseert mij niet. Het is de vorm die mij boeit. Of hoe een hoeveelheid bolletjes zich gedraagt in een vooraf bepaalde constructie. Dan zie ik chaos verschijnen binnen een strakke structuur. Chaos die op zijn beurt overgaat in opnieuw een regelmatige orde, om mij vervolgens een opmerkelijke vorm te laten ontstaan. Orde en chaos lijken dus onlosmakelijk met elkaar verbonden te zijn. Om van granulatie te kunnen spreken, heb je minimum twee aan elkaar gehechte bolletjes nodig. Kleine bolletjes, grote bollen ... het maakt niet uit. Het werk *Kissing Spheres* uit 2006 is een goed voorbeeld van hoe ik granulatie ervaar. Het toont precies aan hoe mijn visie de zuivere techniek overstijgt. Techniek wordt niet enkel meer gebruikt om de objecten te realiseren, maar wordt als het ware het concept, het onderwerp van het werk. Vanuit deze filosofie krijgt het granuleren er een heel eigen, poëtische dimensie bij.”

Om zijn kennis en inzichten ongehinderd te kunnen uitdiepen, startte David Huycke in 2005 met een doctoraat in de kunsten. In samenwerking met de Katholieke Universiteit Leuven en de Provinciale Hogeschool Limburg onderzoekt hij de artistieke mogelijkheden van granulatie. In 2010 zal hij zijn studie afronden. “Dankzij deze samenwerking is het voorafgaande denkproces in een heuse stroomversnelling terechtgekomen. Momenteel houd ik mij zo goed als uitsluitend bezig met studie, innovatie en experiment. In het dagelijkse leven is deze doctoraatstitel van geen tel, het is en blijft een onderzoek zonder doel. Het gaat me vooral om de persoonlijke uitdaging. Ik heb altijd al onderzoekend gewerkt. Het doctoraat schenkt me de mogelijkheid om meer inzichten in mijn werk te

At forty-one, he is Flanders' leading silver artist. But his work, which is simple in appearance only, is renowned far beyond our borders. The importance of his creations is underlined by an upcoming doctorate in the arts. Soon Huycke will have completed his studies. Sufficient reasons for a good chat, if you ask us. We met David Huycke in an afforested area of Sint-Niklaas, where he used to live and where he works at present. He talked at length about his work, his views and his interests.

David Huycke did not grow up in an artistic family: his father was a maths teacher while his mother sold antique jewellery. And yet, it was largely due to her that he fell under the spell of metal, specifically the beauty of precious metal. "I was confronted with jewellery on a daily basis. It would be strewn out on our coffee table. When the time came to choose which studies I preferred, I didn't hesitate for a second. I wanted to become a silversmith. I read an article in the newspaper about the graduation exhibition of the Karel De Grote Hogeschool in Antwerp. I visited it and was sold. I knew that was my future. I never regretted my decision. It goes without saying that my parents had something to say about my choice. An artist, imagine that! But they were also confident. As a child, I was always fiddling about with bits of wood and crafts materials. I was a tinkerer, always making drawings and experimenting. I am still a real 'maker' today. How an object comes into being, the underlying process is extremely important in my work. It inspires me to do something new and different." To David 'making' something is synonymous with 'artistic creation'. It is a constant feature of his work as an artist. "Many artists tend to commit their ideas to paper after which they implement them. I don't like to do that. I only start shaping things as I make them. I am fascinated by a material's potential and its limitations. It is the material itself which inspires me to create the most fascinating objects. Look, if I place these perfect orbs in a perfect square, a perfect structure will appear. If I place the same orbs into a concave round shape, the perfect structure is suddenly disrupted and then turns into another perfect, but more complex shape, isn't it fascinating?" He has a hard time putting into words what exactly inspires him. It is a feeling, more than anything else, he says. "Silver can take on so many forms, it has such potential. Its appearance can be quite diverse; it can be worked in so many different ways. Pouring, constructing... almost everything is possible." As an artist, he always goes in search of originality. David feels that this originality is hidden in the technical processes. "It is not the shape itself, but the manner in which I construct forms, which fascinates me. My work may

look simple, but appearances deceive and if you look beyond the appearance, it is immensely complex. None of my designs have a function. Not even my bowls. They translate a thought process, which has led to my most recent objects."

Granulation is David Huycke's speciality. It is a centuries-old technique, which has garnered less interest over the years. In fact, many contemporary goldsmiths or historians rarely know what the granulation process entails. "Granulation, first and foremost, is an ancient decoration technique. Minute granules of precious metal are connected with a substrate of the same metal using a specific metallurgical process. It is mainly used in antique jewellery", David explains. "Thanks to research and several experiments, I have developed my own views on granulation. The decoration per se does not interest me; rather, I am fascinated by the shapes. Or by how a quantity of granules behaves in a pre-defined construction. Then I see chaos appear within a rigid structure. Chaos, which, in turn, transitions into a regular order again, after which it whispers a remarkable language of forms to me. Order and chaos thus seem to be linked with one another in a lasting manner. In order to refer to granulation, you need at least two granules, which are linked to one another. Small granules, large granules... The work *Kissing Spheres*, which I created in 2006, is a good example of how I experience granulation. It shows exactly how my vision transcends pure technique. Technique is no longer simply used to realize projects, but it becomes the concept, the subject, as it were, of a work. Based on this philosophy, granulation takes on a whole different poetic dimension."

In order to be able to develop his knowledge and insights without being impeded, David Huycke embarked on a doctorate in the arts in 2005. In collaboration with the Katholieke Universiteit Leuven and the Provinciale Hogeschool Limburg, Huycke is studying the artistic potential of granulation. By 2010 he will have completed his study of the process. "Thanks to this collaboration, the aforementioned thought process has been considerably accelerated. Currently, I am dedicating myself exclusively to study, innovation and experiment. In daily life, a doctorate does not really matter; this is and always will be a study without an objective. I am interested in the personal challenge above all. I have always preferred research. What's more, the doctorate offers me the possibility to develop more insights in my work, to improve myself. And the career development potential at the school where I teach is considerable." [David Huycke has been teaching at the Provinciale Hogeschool Limburg for several years].

When I ask him why his work is described as crucial in the field of contemporary silver design, David answers: "Because I mainly apply myself to developing the technical and aesthetic process, my work continues to change. I don't accept commis-

sions for example. Nothing must distract me from my original starting point, which is why the intensity of my involvement is so encompassing. The manner in which I use silver plays an important role in the originality of my objects. Another important aspect is the fact that my work has always contributed to the big revival of silver in the early nineties. I was able to associate my name with a lot of national and international exhibitions. Quite sufficient to be able to subdivide my work into three groups. On the one hand, there are the objects, which are completely made up of granules. Then there is the series in which the granulation process has become the main theme. These works are not necessarily made up of granules; I have also used ironwork in them. Finally, I have also noticed that there has always been considerable interest in imitations of granulation as history progressed. Another aspect that I can develop. At the moment, I am working with steel orbs, which replace silver. The results are similar, but the technical thought process isn't. This approach creates fresh roads, also as regards design. I look beyond things, which, at the end of the day, is the consequence of having worked on one given design for quite some time in a consequential manner. I think of this as a benefit."

David Huycke will be concentrating on bringing his doctorate to a good end in the next two years. That is why he has limited his participation in exhibitions to a minimum. Anyone who wishes to be kept informed of his latest work should travel to China, where he will exhibit one object, or to the United States, where he will be taking part in a retrospective on European design. If you want to stay closer to home, visit Solie Lachaert's gallery. She permanently exhibits David Huycke's work.

07

08

09

- 01 Pearl Bowl
- 02 David Huycke, Foto: Rudi Bogaerts
- 03 Square Flower
tevens Henry Van De Velde Awards-trofee
- 04 Ornament
- 05 Fractal Chess
- 06 Fractal Piece
- 07 Bolind 3
- 08 Bolind 3
- 09 Order & Chaos
- 10 Kissing Spheres

ontwikkelen, om mezelf te verbeteren. Bovendien zijn de carrièremogelijkheden op de school waar ik lesgeef niet van de minste." [David Huycke geeft al jarenlang les aan de Provinciale Hogeschool Limburg]

Op de vraag waarom zijn werk als cruciaal wordt omschreven op het vlak van de hedendaagse zilverkunst, antwoordt David: "Net omdat ik mij hoofdzakelijk toeleg op het ontwikkelen van het technische en esthetische proces, blijft mijn werk steeds in evolutie. Ik houd me bijvoorbeeld niet bezig met opdrachten. Niets kan me afleiden van mijn oorspronkelijke uitgangspunt en daarom is de intensiteit van mijn betrokkenheid zo groot. De manier waarop ik zilver gebruik, speelt een grote rol in de originaliteit van mijn objecten. Ook niet onbelangrijk is het feit dat mijn werk heeft bijgedragen aan de grote heropleving van het zilverwerk in het begin van de jaren negentig. Ik kon mijn naam verbinden aan heel veel nationale en internationale exposities. Ik maakte destijds toch wel tot dertig objecten per jaar, nu zijn dat er nog ongeveer vijftien. Ruim voldoende om mijn oeuvre te kunnen opdelen in drie groepen. Enerzijds zijn er de objecten die volledig zijn opgebouwd uit granules. Dan is er de reeks waarbij het granulatieproces het thema wordt. Deze werken bestaan niet noodzakelijk uit granules, er wordt ook smeedwerk aan toegevoegd. Tot slot merk ik in de loop van de geschiedenis een grote interesse op voor imitaties van granulatie. Weer een uitgangspunt waarin ik mij kan verdiepen. Op dit moment werk ik bijvoorbeeld met stalen bollen ter vervanging van zilver. De resultaten zijn gelijkaardig, het technische denkproces niet. Deze manier van werken opent nieuwe wegen, ook wat vormgeving betreft. Ik kijk verder, wat uiteindelijk toch het gevolg is van zeer lang en consequent bezig te kunnen zijn met één welbepaald onderwerp. Voor mij is het een voordeel."

David Huycke zet de volgende twee jaren alles op alles om zijn doctoraat tot een goed einde te brengen. Daarom beperkt hij zijn deelnames aan exposities tot een minimum. Wie op de hoogte wil blijven van zijn meest recente werk, trekt best naar China, waar hij één stuk zal tentoonstellen, of naar de Verenigde Staten, waar hij zal deelnemen aan een overzichtstentoonstelling over Europees design. Wie verkiest om wat het wat dichterbij huis te houden, kan steeds terecht in de galerie van Sofie Lachaert. Zij heeft David Huyckes werk permanent in huis.

10

21